



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

216. Quæritur an illæ particulæ, vel Hostia, quas quis inscio Sacerdote
consecrandas apposuit in Corporali remeneant consecratæ? Ex part. 2.
tract. 17. & Misc. 3. res. 19. ibid.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

instruccionis ordinandorum pro Archiepiscopatu Hispalensi, quæ nouissime anno 1640. iussu Inquisitionis Martini Real viri quidem docti & amicissimi edita fuit: vnde in part. 5. §. 8. n. 4. sic habetur. [Es necesario que la ostia de la Misa sea mayor que la forma que se da à los seglares. Respondeo. Que si no ay mas que esta forma se puede dezir en secreto Misa con ella, y si es dia de fiesta paraque cumplan con el precepto otros muchos se puede, y aun se deute, y se los auisera antes si fuere necesario para que no se escandalizen. Assi lo sientan Varones doctos, quibus ego libenter adhæreo.

RESOL. CCXIV.

An oblatione Hostia iam facta, si offeratur Sacerdoti particula pro communicando laico, possit illam consecrare?

Et quid, si Præfatio iam esse incepta?

Et an, quando hoc fit, debeat oblatio eius fieri mente concepta? Ex part. 2. tr. 14. Ref. 71.

Sup. hoc lege magis latam doctrinam in Ref. seq.

§. 1. **N**egatiuam sententiam videtur docere Bonacina de Sacram. dist. 4. quest. ult. punct. 2. n. 6. Sed contrariam sententiam probabilem etiam esse puto, quam nouissime docet Bartholom. Gauantus in comment. ad Rubricas Missalis tom. 1. p. 3. tit. 10. n. 29. non tamen hoc fieri debet remotius ab oblatione Hostiæ, puta iam cæpta Præfatione, & quando fit, efficiatur oblatione eiusdem mente concepta; sed magis amplè circa præsentem quæst. loquitur Possuinus de off. Curati, cap. 2. n. 17. vide illum.

RESOL. CCXV.

An si datur Sacerdoti particula pro communicandis laicis non solum post offertorium, sed etiam post Præfationem ante consecrationem, possit illas adhuc consecrare facta oblatione dictarum particularum mente concepta? Ex p. 6. tr. 6. & Misc. 1. Ref. 7.

§. 1. **P**osse oblatione dictarum particularum mente concepta post offertorium ante præfationem urgente aliqua causa iusta, docui cum Gauanto in p. 2. tr. 14. ref. 71. Nunc tamen addam secundum Philibertum Marchinum de Sacram. Ordinis tr. 3. p. 2. c. 4. n. 15. etiam fieri hoc posse post præfationem; quia ait ille, oblatio particularum, neque de necessitate sacrificij, neque ex vi legis præcepti coniungi debet cum grandioris hostiæ oblatione, sed sufficit vtraque simul tempore consecrationis in eodè corporali reperiri, vt omnes verba consecratoria æqualiter recipiant. Neque video maiorem rationem, cur ante præfationem id admitti debeat; minime verò post cceptam Præfationem, cum in neutro casu nullam oppositam legem habeamus. Ita Marchinus. Cuius sententiæ videtur etiam docere Megalius in Promptuar. tom. 2. verb. Eucharistia materia n. 7. vbi asserit facta oblatione ante consecrationem posse Sacerdotem recipere particulas ad aliquos communicandos, & illas vnà cum hostia iam oblata consecrare. Nota quòd non dicit facta oblatione ante præfationem, sed ante consecrationem; ergo etiam post Præfationem.

RESOL. CCXVI.

Quæritur, an illa particula, quæ quis in scio Sacerdote, consecrandæ appositus in corporali, remaneant

consecrata? Ex part. 2. tractat. 17. & Misc. 3. Ref. 19.

§. 1. **E**X communi DD. sententiâ, negatiuè respondendum est: nam materia consecranda debet determinari per intentionem consecrantis, vnde Cönninch. in 3. p. 9. 74. art. 2. dub. 3. n. 39. ait: Si sacerdos omnino in scio essent appositæ aliquæ hostiæ consecrandæ, non posset teneri has velle consecrare, nisi essent positæ in corporali, quia voluntas non potest fieri in omnino incognitum. Intentio autem consecrandi, quæ includitur præcisè in voluntate celebrandi sacrum, tantum necessariò fertur circa materiam, quam manibus tenet tempore consecrationis, vel quæ est in calice: nisi aliqua circumstantiæ cogere eam ad alia extendi. Ad quòd necessarium est, ut sint cognitæ à Sacerdote, quia intentio, vt dictum est, non fertur in omnino incognitum. Ita etiam Summa Angelica ver. Euchar. 1. §. 26. & Tabiena ver. Euchar. 2. §. 4. cū Barth. ab Angel. dialog. 4. §. 38. & alij.

2. Sed quia aduersus hanc sententiâ, inueniuntur neotericum quemdam disputantem, in gratiam hereticorum non reticendam eius verba. Igitur Dicit Nugnus tom. 1. in 3. p. 9. 74. art. 2. difficult. ult. ait, Quòd si hostiæ positæ addatur alia, sacerdos incipit consecratio vtriusque valida est. Ratio est, quoniam dum sacerdos non habet irreligiosam intentionem, semper intelligitur, & præsumitur habere religiofam intentionem, quam debet habere; quæ talis est: Mea intentio est consecrare istam hostiam, quæ credo istam futuram esse præsentem, si tamen fuerit alia præsens, mea intentio est illam consecrare. Et licet hoc non dicat expressè, dicit tamen virtualitè, & includitur totum hoc in eo, quòd est habuisse rectam intentionem; aliud est, si habuit à principio formalem intentionem non consecrandi, nisi istam, quæ tunc si fortè apponatur alia, nullum est sacramentum. Hæc Nugnus. Nec valet dicere, quòd materia consecranda debeat esse aliquo modo, vt diximus, determinata per intentionem consecrantis, vt probant Suarez in 3. part. tom. 3. dist. 43. sect. 6. Valera in 1. part. tom. 3. dist. 71. cap. 1. num. 6. Henriquez lib. 4. cap. 14. num. 5. Toletus lib. 2. cap. 25. num. 6. & alij. Nam, respondet Nugnus, quòd etiam in isto casu determinatur materia ex intentione Sacerdotis, quoniam quando accedit ad consecrandum, debet habere intentionem consecrandi illam quam habet præsentem, atque aded non impedit quòd si alia, quam ipse appositus à principio. An hæc opinio sit loquenda, videant viri docti.

RESOL. CCXVII.

Quidam Sacerdos in Sacrificia habuit intentionem consecrandi particulas, quæ quidem in Pixide super Altare in cornu Epistola fuerunt ex errore appositæ, non autem super Aram, quæritur, an remanserint consecrata, si Sacerdos amplius de illis non meminert?

Et cur sim notatur, quòd si Pixis posita super Corpore non aperitur tempore consecrationis, si tamen consecratio? Ex p. 3. tr. 6. & Misc. 2. Ref. 103.

§. 1. **H**ic casus frequenter potest accidere, & ego docui, quam tueri P. Suarez in 3. part. tom. 3. dist. 43. sect. 6. Et ratio est, quia intentio ministri debet esse intentionabilis, non esset autem talis, si minister intendere consecrare particulas, positas extra Aram. Ergo in tali casu non est præsumendum Sacerdotem con-